

MICHAEL
ONDAATJE
Lumina de veghe

Traducere din limba engleză
și note de Ariadna Ponta

POLIROM
2024

O altă seară de pe la mijlocul verii. Facem o baie rece în casa de pe strada Agnes. Nu avem nici un prosop cu care să ne ștergem, nici măcar o perdea de care să ne frecăm. Ea își dă pe spate părul de un blond închis, apoi scutură din cap și părul i se răsfirea ca un halou.

— Acum toți ceilalți sunt, probabil, la cocteiluri, spune ea.

Ne uscăm umblând prin încăperile goale. Acesta e momentul nostru cel mai intim de când am intrat în casă, la ora șase. Nu mai e vorba de intriga sexuală sau de dorința ferm concentrată, suntem pur și simplu doar noi doi, goi, aproape invizibili unul altuia în întuneric. Ajutat de farurile unei mașini în trecere, prind cu coada ochiului un zâmbet care îmi arată că și ea gândește la fel. Preț de o clipă, suntem conștienți unul de celălalt.

— Uite, spune ea, face o tumbă și stă în mâini în beznă.

— N-am văzut. Mai fă o dată.

Iar fata asta, cândva aparent neprietenoasă, face o tumbă spre mine, spunând:

— De data asta să mă prinzi de picioare.

Și apoi, când o las ușor jos:

— Mulțumesc.

Se așază pe podea.

— Mi-ar plăcea să putem deschide o fereastră. Să fugim pe stradă.

— Nici nu mai știu pe ce stradă suntem.

— Strada Agnes. Grădina! Vino...

Jos, în hol, mă îmbrânțește să mă mișc mai repede, iar eu mă întorc și o prind de mână. Ne luptăm corp la corp pe treptele scării și nici unul nu-l vede pe celălalt. Ea se apleacă, mă mușcă de gât și se eliberează din îmbrățișare.

— Haide! spune. Aici!

Ne lovim de un perete. Ca și cum nici nu ne putem gândi la altceva decât cum să scăpăm de apropierea asta și apropierea e singura care ne poate ajuta să scăpăm. Suntem pe podea și ne sărutăm pe unde nimerim. Măinile ei mă izbesc peste umeri în timp ce ne futeam. Nu se cheamă că facem dragoste.

— Nu. Nu-mi da drumul.

— Nu!

Când scap din strânsoarea brațului ei, mă izbesc cu capul de ceva, un perete, o balustradă, apoi mă prăbușesc pe pieptul ei, dându-mi seama brusc cât e de mică. La un moment dat nu mai suntem conștienți unul de altul, descoperim doar bucuria actului fizic. Unii oameni nu ajung să o știe niciodată sau nu o mai găsesc a doua oară. După aceea adormim în întuneric.

— Bună. Unde suntem? spune ea.

Mă răsucesc pe spate și o trag după mine, așa că acum stă deasupra mea. Îmi desface buzele cu mâinile ei mici.

— Pe strafa Hagness, răspund.

— Cum ziceai că te cheamă? râde ea.

— Nathaniel.

— O, fir-ar! Te iubesc, Nathaniel.

Abia reușim să ne îmbrăcăm. Ne ținem de mâini de parcă am putea să ne pierdem unul pe celălalt și înaintăm încet prin beznă spre ușă.

Molia lipsea adesea de acasă, dar absența lui, la fel ca prezența, era rareori importantă. Sora mea și cu mine ieșeam singuri în lume, începeam să ne descurcăm pe cont propriu. Rachel dispărea serile. Nu pomenea nimic despre locurile unde se duce, așa cum și eu păstram tăcerea în legătură cu viața mea de pe strada Agnes. Amândurora școala ni se părea deja lipsită de

relevanță. În discuțiile cu alți băieți, care în mod normal ar fi trebuit să-mi fie prieteni și cu care ar fi trebuit să am o legătură, nu dezvăluiam nimic din ce se întâmpla la mine acasă. Lucrurile astea se desfășurau într-un compartiment al vieții mele, în timp ce școala rămânea într-altul. În tinerețe nu suntem chiar atât de rușinați de situația noastră concretă, ci mai degrabă ne temem că alții ar putea afla și ne-ar putea judeca.

Într-o seară Rachel și cu mine am ieșit din casă ca să ajungem la un film ce se difuza la ora șapte și am stat în primul rând la cinematograful Gaumont. La un moment dat avionul protagonistului plonja spre pământ, dar el își prinsese piciorul între pedale și nu se mai putea elibera. Sala s-a umplut de acorduri tensionate, care se suprapuneau peste urletul motorului de avion. Acțiunea de pe ecran mă captivase, așa că nu mi-am dat seama ce se petrece lângă mine.

— *Ce s-a întâmplat?*

Am întors capul spre dreapta. Între mine și vocea care întrebuse „Ce s-a întâmplat?“ stătea Rachel și tremura, scoțând niște gemete, un fel de mugete despre care știam că urmează să se intensifice. Se bălângănea dintr-o parte într-alta. I-am deschis poșeta și am scos rigla de lemn, ca să i-o bag între dinți, dar era prea târziu. A trebuit să-mi folosesc degetele ca să-i forțez gura să se deschidă, timp în care ea mă mușca cu dinții ei mici și ascuțiți. I-am tras o palmă și, când a deschis gura, i-am îndesat rigla între dinți și am tras-o jos, pe podea. Deasupra noastră avionul s-a prăbușit la pământ.

Ochii ei înnebuniți se uitau la mine în căutarea unei salvări, a unei ieșiri din locul unde se găsea. Bărbatul se aplecase și el deasupra ei.

— Cine e?

— Sora mea. Are o criză de epilepsie. Trebuie să mănânce ceva.

Omul avea o înghețată în mână și mi-a întins-o. Am luat-o și i-am apropiat-o de buze lui Rachel. Ea și-a ferit capul, apoi, înțelegând ce e, a acceptat-o cu lăcomie. Stăteam amândoi chirciți pe mocheta jagoasă de la Gaumond. Am încercat să o ridic și să o scot de acolo, dar era inertă, așa că m-am întins pe podea și am îmbrățișat-o, așa cum făcuse Zvârluga. În lumina care venea dinspre ecran, ea arăta ca și cum încă vedea dinaintea ochilor ceva cumplit. Și exact așa era, pentru că ori de câte ori se petrecea un astfel de episod, după aceea îmi povestea ce văzuse. Sala se umpluse de vocile de pe ecran, povestea continua, iar noi am rămas încă zece minute acolo, pe podea, după ce am acoperit-o pe Rachel cu haina mea, ca să se simtă în siguranță. Acum există medicamente care ajută trupul să evite asemenea ciocniri, dar pe atunci nu se găseau. Și chiar dacă se găseau, noi oricum nu știam de ele.

Ne-am strecurat spre o ieșire laterală și am trecut de draperia groasă, pășind în lumina de afară. Am dus-o la un restaurant Lyons Corner House. Nu mai avea strop de energie. Am obligat-o să mănânce ceva. A băut lapte. Apoi am mers pe jos până acasă. Nu a vorbit despre cele întâmplate, ca și cum deja nu mai conta, era doar un loc îngrozitor pe lângă care trecuse de curând. Întotdeauna simțea nevoia să vorbească despre asta abia a doua zi – nu despre rușinea și haosul din mintea ei, ci cu o dorință de a încerca să definească înfiorarea ce se acumula, îndreptându-se spre deznodământ, înainte să se năruie totul. După aceea nu-și mai putea aminti

nimic, deja creierul ei nu se mai străduia să-și amintească. Dar știam că acolo, la Gaumond, când îl văzuse pe pilot străduindu-se să scape, pentru o scurtă perioadă de timp stătuse și ea, pe jumătate încântată, alături de el.

Dacă nu vorbesc prea mult despre sora mea în istorisirea asta e pentru că avem amintiri separate. Fiecare dintre noi a prins fragmente de informații despre celălalt, dar nu a încercat să le înțeleagă până la capăt. Rujul ei secret, un băiat pe motocicletă pe care l-am văzut o dată, cum se întorcea acasă amețită de atâta răs sau cum căpătase o surprinzătoare plăcere de a sta de vorbă cu Molia. Bănuiesc că a văzut în el un fel de confident, dar eu mi-am apărât secretele și am păstrat distanța. În orice caz, versiunea lui Rachel despre anii petrecuți în casa de pe Ruvigny Gardens, deși se potrivește pe alocuri cu a mea, ar fi spusă pe un alt ton, cu accent pe alte lucruri. Ulterior s-a dovedit că aveam să fim apropiați numai în perioada aceea de început, când amândoi duceam o viață dublă. Dar acum, după atâția ani, simțim fiecare o distanță, o ruptură față de celălalt și ne descurcăm pe cont propriu.

Pe mochetă e niște mâncare învelită în hârtie maro de măcelărie – brânză și pâine, felii de șuncă, o sticlă de cidru, toate furate de la restaurantul unde lucrăm. Suntem în altă cameră, în altă casă fără mobilă și cu pereții goi. Bubuitul tunetului umple casa în care nu locuiește nimeni. După cum reiese din programările fratelui ei, casa asta nu se va vinde foarte repede, așa că ne-am obișnuit să ne instalăm tabăra aici la finalul unei zile când e puțin probabil să apară vreun client.

— Putem să deschidem o fereastră?

— Nu, o s-o uităm așa.

Respectă cu strictete regulile impuse de frațele ei, care a vrut chiar să mă verifice și m-a studiat din cap până în picioare, după care a spus că par puțin cam prea tânăr. Ciudată evaluare. Max, așa îl chema.

Ne furem în camera care trebuie să fi fost sufrageria. Ating cu degetele adânciturile lăsate în mochetă de picioarele mesei. În mod normal am fi fost sub masă, am fi avut mâncare întinsă deasupra noastră. Spun asta privind în sus, deși nu văd nimic în beznă.

— Chiar că ești ciudat, zău că da. Numai tu puteai să te gândești la așa ceva în clipa asta.

Furtuna își dă frâu liber deasupra noastră, zguduind supierele și aruncând lingurile pe jos. Un zid din spate, distrus la bombardamente, nu a fost încă refăcut și tunetul fără ploaie pătrunde cu zgomot, cercetându-ne goliciunea. Suntem complet lipsiți de apărare, fără mobilă, fără nici măcar un alibi pentru ce facem acolo, tot ce avem e hârtia maronie pe post de farfurie și un vas vechi de apă, rămas de la un câine.

— Am visat că mă futeam cu tine în weekend și mai era cineva cu noi în cameră, spune ea.

Eu nu sunt obișnuit să vorbesc despre sex. Dar Agnes – așa își spune acum – este și o face în chip fermecător. Îi vine firesc. Cum s-o aduc cel mai bine la orgasm, unde anume să o ating, cât de ușor, cât de tare. „Uite, hai să-ți arăt. Dă-mi mâna...” Mă tachinează parțial pentru reacția mea tăcută, timiditatea mea o face să zâmbească. „Băiete, ai mulți, mulți ani în față în care să te obișnuiești cu asta, să te tot transformi. Avem material din belșug.” Face o pauză, după care: „Știi... ai putea să mă înveți și tu despre tine”.